

El pioner del retrat, a la Biblioteca de Catalunya

Exposició de fotografies de Pau Audouard

Una imatge de la mostra ■ PAU AUDOUARD

Tres torres de nou a Les Santes de Mataró

Els Capgrossos i els Castellans de Vilafranca les descarreguen, i els Minyons la carreguen

ESPAI PISCINES
GRQP Ens banyem?
 POOL LINE DELEGACIÓ MARESME
 Tel. 902 107 208
 www.espaipiscines.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 23 de juliol del 2018. Any XLIII. Núm. 14706 - AVUI / Any XL. Núm. 13576 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

Crides a la unitat

JUNTS • Bonvehí proposarà a ERC pactar el nou full de ruta

AVÍS • Clam dels presidents als sobiranistes perquè vagin plegats

El nou president del PDeCAT, David Bonvehí, ahir, dirigint-se a l'assemblea amb Míriam Noguera al fons ■ JUANMA RAMOS

Les frases

“Hi ha coses que no hem fet bé. Ara hem de ser un equip unit”

David Bonvehí
PRESIDENT DEL PDeCAT

“Necessitarem sacrificis, unitat i cooperació de tots”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Hem fet el que tocava. Cal la màxima unitat possible”

Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“El verí de la desunió pot liquidar el sobiranisme”

Artur Mas
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

Europa - Món

P18

Atacs dels rebels a la zona del Golan ■ EFE

Rescat de cascos blancs a Síria

Israel s'endú 422 treballadors d'ONG atrapats al combat dels alts del Golan

Nacional

P10

Queixa dels caçadors per la vacunació de senglars

El col·lectiu recorda que ells són els responsables de la meitat de les captures

Punt de Vista

Keep Calm
CEO

Jordi Creus

Tribuna

Entre la impaciència i el cansament

Miquel de Palol

C/ Illes Canàries, 104
 08397 Pineda de Mar (Barcelona)
 T. 93 762 19 76
 www.centrediamontserrat.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

CEO

Les eleccions del passat 21-D, tot i l'important gruix de vots recollits per les opcions del bloc del 155, van representar un èxit inqüestionable per al conjunt de l'independentisme. En les pitjors condicions –líders a la presó o a l'exili i candidats amb l'espasa de Dàmocles penjant sobre el seu cap– i amb una participació rècord, les forces sobiranistes van assolir una majoria absoluta que tornava a posar de manifest tant la fortalesa del projecte com el fet que JxC i ERC de manera separada sumaven més que no pas sota un mateix paraigua. Des de llavors, mil i una convulsions. Algunes, provocades per l'aplicació del 155 i per aquell jutge que juga a fer política anomenat Llarena. Altres, per l'evident manca d'estratègia comuna i d'un horitzó clar i compartit de les forces independentistes. I també, per què no dir-ho, pels recels i les desconfiances entre elles i a l'interior d'algunes d'elles.

Tot i aquestes disfuncions, les darreres enquestes han projectat que l'independentisme no només no perd pis-

Són unes projeccions que haurien d'ajudar a rearmar la moral de les bases independentistes

tonada, sinó que manté la seva força i, fins i tot, creix. Alguns diaris ja havien anunciat això abans que, aquest cap de setmana, fos el CEO qui ho tornés a posar sobre la taula. Segons aquest organisme, d'una banda, el sí a la independència s'imposaria al no entre les preferències dels catalans. D'una altra, la majoria independentista seria força més àmplia que ara, tant en vots com en escons. En tercer lloc, els líders més ben valorats (Junqueras, Aragonès i Torra) són independentistes, mentre que els més mal valorats (Arrimadas i Albiol) són del bloc del 155. I, finalment, en unes eleccions espanyoles, la suma de vots entre ERC, la força guanyadora, i el PDeCAT aconseguiria, també, uns resultats històrics.

Aquestes són unes projeccions que haurien d'ajudar tant a rearmar la moral de les bases independentistes com a cosir les divergències entre les cúpules. Pel missatge que desprenen i per la potència que contenen. Més enllà del pensament gallinaci de valorar les coses només en funció de si la teva opció política perd o guanya mitja dotzena de diputats.

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Abans de pujar als cims borrascosos

Amb el propòsit de dedicar aquesta nova sèrie d'Ombres d'estiu a l'única novel·la d'Emily Brontë, tinc previst pujar de nou a Wuthering Heights i així, doncs, també als entorns d'aquesta residència on, a principi de la narració que ell enceta del seu punt de vista, el senyor Lockwood comenta que està encantat d'haver conegut Heathcliff, que li ha llogat la Granja dels Tords: "M'he sentit interessat per un home que semblava encara més exageradament reservat que jo mateix." Amb el temps, com ho fem els lectors de la novel·la, Lockwood descobrirà que Heathcliff és molt més que un home esquerp i sorrut.

Abans de tornar als cims borrascosos, però, em quedaré voltant una mica per la terra baixa, més aviat vora mar, amb la inquietud de veure-hi com s'hi continua destruint el paisatge. Hi fa que estigui escrivint des d'un lloc pròxim a Aiguafreda, al terme de Begur, on una modificació del pla d'ordenació urbanística municipal permetria la construcció de més de 200 cases i de tres hotels que continuarien des-

“Em quedaré voltant una mica per la terra baixa, més aviat vora mar, amb la inquietud de veure-hi com s'hi continua destruint el paisatge

truint un espai natural que hauria de ser protegit. L'Ajuntament argumenta que no té diners per indemnitzar els propietaris que, suposadament, van adquirir el dret a construir al lloc a partir d'una planificació del 1978 renovada el 2013, unes dates que comencen just de la constitució dels primers ajuntaments democràtics, però continuen fins al moment present.

Podrem salvar Aiguafreda? Ho plan-

tejo, desitjant-ho, mentre recordo el *Vania* d'Àlex Rigola que fa uns dies vaig tornar a veure a la sala Muntaner, dins de la programació del Grec, uns mesos després que em commogué per primer cop a Temporada Alta. Aquell dia l'actor Luis Bermejo (l'interpret de *Vania*) va ser operat d'urgència d'apendicitis i el mateix Rigola, llegint el paper, va substituir-lo amb la complicitat d'Ariadna Gil, Gonzalo Cunill i Irene Escolar. Em consta haver assistit a una representació única –l'endemà les funcions es van suspendre durant uns dies– d'aquest muntatge memorable de l'obra de Txékhov que, amb només una seixantena d'espectadors dins d'una caixa de fusta, transcorre en una intimitat on podem reconèixer-nos encara més en aquell sentiment que la vida no és tal com la desitjàvem. Despullada l'obra, s'hi veuen moltes coses. Una és la desolació per la destrucció de la naturalesa: per això, el metge Astrov planta arbres com un gest en contra de la cobdícia humana. De la sala Muntaner em vaig endur un dels arbres dibuixats que Irene Escolar va sembrant.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/9ujmej>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Cridats

El nou president del PDeCAT, David Bonvehí, demanava als afiliats adherir-se també a la Crida Nacional per la República. Els militants en el catalanisme hem posat de manifest els últims anys que si una iniciativa es fa unitària i sobrepassa ideologies en favor de l'independentisme no dubtem a donar-li suport. Cada any es fa palès l'11 de setembre, en la forma i manera que les entitats convocants, que no els partits, decideixen d'exposar la demanda de més sobirania. És el tarannà de l'independentisme i els partits polítics no haurien d'oblidar-ho ara que tothom fa revisió del curs que va començar amb l'1-O i quan es preparin per a les eleccions municipals que hi ha en l'horitzó.

Bonvehí comença fent autocrítica i sent humil, perquè amb la majoria de dirigents del procés i del partit a l'exili o a la presó, no es pot afrontar amb altra actitud el lideratge. Una discreció

“Bonvehí, que va obtenir més suport que Casado, ha de fer equilibris entre defensar el PDeCAT i integrar-lo a la Crida

que no vol dir servitud a l'Estat espanyol, però sí que denota reflexió i renúncies en el propi full de ruta per fer-lo més ample i amb més participants. La setmana que el PDeCAT i ERC van paritzar el Parlament per la trampa de Llarena amb la suspensió de Puigdemont com a diputat acaba amb cri-

des a la unitat d'acció i amb una mà allargada del nou líder del PDeCAT als republicans. Puigdemont haurà pressionat Pascal perquè marxi, però Bonvehí marca perfil propi el primer dia proposant acostar-se al soci amb qui governen i amb qui també topen més.

El PDeCAT ha evidenciat una divisió interna sobre el full de ruta. Ara, l'elecció de Pablo Casado es va saldar amb el 57% dels vots, i ha estat qualificada d'aclaparadora. La candidatura de Bonvehí va obtenir el 65% dels vots de l'assemblea i des de l'unionisme només se'n destaca el vot de càstig. Això sí, Casado ha de “reconquerir” Catalunya i Bonvehí haurà de suar per poder compaginar la defensa del partit i la seva marca fins a les municipals del 2019, amb la integració a la Crida, un doble objectiu difícil de simultanejar. L'abast de la integració en la Crida no serà fàcil d'assumir si, com s'albira, implica la dissolució.

EDITORIAL

La debilitat i els equilibris de Sánchez

La compareixença del president espanyol al Congrés aquesta setmana per presentar el programa de govern ha posat en evidència la seva debilitat, els equilibris que haurà de fer amb els que li han donat suport per accedir a La Moncloa i la voluntat de continuar fent gestos polítics per situar el PSOE en bona posició en la graella de sortida de cara a les pròximes eleccions. Tot al mateix temps. És la quadratura del cercle per intentar esgotar els dos anys de legislatura. Però en el mes i mig que ha passat d'ençà que va guanyar la moció de censura ha aconseguit fer virar el sentit de les enquestes sobre la intenció de vot. Així com posar sobre el tauler de joc el seu partit, que no és poca cosa, atesa la situació amb què es trobava dos mesos enrere, desaparegut i clarament darrere del PP i Ciutadans.

Pedro Sánchez ha anunciat que incomplirà promeses electorals amb la mateixa desimboltura que n'ha fet de noves. Per exemple, s'ha fet enrere del compromís d'explicar qui es va acollir a l'amnistia fiscal de Rajoy, però ha anunciat que no n'hi haurà cap més. Els equilibris que ha de fer atesa la seva debilitat l'obliguen a gestos com ara insistir en la promesa de treure del Valle de los Caídos les despulles del dictador Francisco Franco però, al mateix temps, fugir d'estudi quan se li demana una comissió d'investigació sobre la presumpta activitat delictiva del rei emèrit Joan Carles I.

L'exercici de funambulisme és evident amb relació al procés independentista. Promet diàleg i demana prudència a la dreta més espanyolista, però al mateix temps no mou ni un dit perquè la fiscalia rebai-xi la petició de penes als presos polítics. I ja ha arribat el moment en què els gestos es converteixen en fets.

De reüll

Anna Puig

El rival no és a casa

Forcadell arribant a la presó de Mas d'Enric, al Tarragonès, amb un cotxe amb els vidres tintats. Recórrer els darrers metres al costat d'una cadena humana formada per centenars de persones que li volien transmetre solidaritat i escalf. A la tarda, novament una concentració davant el centre penitenciari per denunciar la injustícia que pateixen els nostres presos polítics. Les paraules que em venen al cap en veure aquesta imatge són perseverança, unitat, voluntat, valentia, resistència, inconformisme i, fins i tot,

Ara ja ens conformem que els camins convergeixin en un punt

els diria que fe. La mobilització ciutadana no ha perdut la seva essència, no ha fet giragonses, no es desvia del camí ni ha canviat objectius. Una imatge que contrasta amb la que han ofert aquests darrers dies els partits independentistes. Les paraules que em venen al cap no s'ajusten gaire

amb les anteriors. Ningú diu que sigui fàcil ajustar els engranatges de les diverses formacions, però tampoc s'hauria de fer tan evident públicament. Arriba un moment en què anar junts ha deixat de ser una prioritat i ja ens conformaríem que els camins acabessin convergint en un mateix punt. És el mínim que es mereix la perseverança, la unitat, la voluntat, la valentia, la resistència, l'inconformisme i la fe que aporta la mobilització ciutadana. Es va fer un cop i vam tenir l'1-O. I una altra cosa per no oblidar: el rival no el tenim a casa. És un Estat espanyol repressor i venjatiu.

Les cares de la notícia

CAP DELS CASCOS BLANCS DE SÍRIA

Raed Saleh

L'exèrcit humanitari sirianès

L'exèrcit israelià va evacuar ahir 422 membres del grup de Defensa Civil Siriana, més coneguts com a cascos blancs, que havien quedat atrapats a la zona fronterera dels alts del Golan. Acusats per Damasc i Moscou de “terroristes”, s'estima que han salvat la vida de més de 100.000 persones.

PRESIDENT PLATAFORMA PRO VEGUERIA PENEDÈS

Fèlix Simon

Repensar el territori

Les entitats del Penedès reivindiquen una planificació territorial que tingui en compte no només les infraestructures necessàries i l'atracció de l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó també la singularitat vinícola de la comarca i la vegueria que reclamen.

DIRECTOR GENERAL DE SCOOT

Enrico Sargiacomo

Expansió

La multinacional de vehicles elèctrics de lloguer ha elegit Barcelona per fer el salt a Europa. Ecologia i compartir vehicles, dues variables de futur que semblen predestinades a imposar-se. Una implantació amb proveïdors locals i no pas d'economies emergents, un detall que cal tenir en compte.

Tal dia com avui fa...

1 any

Entrevista a Forn

El conseller d'Interior declara en una entrevista a El Punt Avui: "No només no impedirem l'1-O, sinó que facilitarem la seva celebració"

10 anys

Xoc Solbes-Castells

El ministre es nega a presentar cap nova oferta abans de la data límit del 9 d'agost i el conseller rebutja el cafè per a tothom del govern estatal

20 anys

Mala prevenció

Tots els col·lectius relacionats amb àrees de conreus i de bosc apugen el to de les crítiques contra la política de prevenció d'incendis.

Full de ruta

Emili Bella

Els Zipi i Zape de la ultra-Espanya

"Que no es repeteixi la història perquè potser acaben com Companys." "[Roger Torrent] té dos fills, ja sap què li espera." "Jo estic convençut que la immensa majoria de joves són del PP però encara no ho saben. Si és que en ple segle XXI no pot estar de moda ser d'esquerres, però si són uns carques! Estan tot el dia amb la guerra de l'avi, amb les fosses de no sé qui, amb la memòria històrica." "Els partits democràtics espanyols no haurien d'incloure en els seus estatuts fins il·legals." "La candidatura de Xavier García Albiol representava exactament el que la societat catalana en aquest moment de ruptura estava plantejant." "La majoria dels catalans han rebutjat la independència." "L'operació diàleg no va ser encertada." "Tenim uns altres 50 escons que es poden plantejar fins als 400 que consagra la nostra Carta Magna, de manera que no depenguem ni de frontisses nacionalistes ni de qualsevol altre partit que després sos-

Artur Mas va assegurar ahir que el líder de Ciutadans, Albert Rivera, encara és pitjor que Pablo Casado. Jo quan m'ho plantejo pateixo un curtcircuit

cavi els nostres interessos electorals." "Anem a reconquerir Catalunya." És Pablo Casado, el nou líder del PP, aspirant a presidir el govern espanyol. Sempre es pot anar pitjor. No totes aquestes frases les ha dites en campanya per les primàries, en què es podria esperar un major abrandament. El PP no només copia els arguments del populisme ultradretanós, també en clona els líders. Els bessons Pablo Casado i Albert Rivera competeixen per un mateix espai. Si el primer ha dit tot això que heu llegit, què no dirà el segon? Artur Mas va assegurar ahir a la cloenda de l'assemblea del PDeCAT que el líder de Ciutadans encara és pitjor que Casado. Jo quan m'ho plantejo pateixo un curtcircuit i em surt un ull disparat. Però és cert que Ciutadans està muntat a la contra del catalanisme, bastit a partir de l'odi, mentre que el PP, sense Catalunya, podria arribar a sobreviure, encara que es nodreixi en gran part de tot el que faci ferum de català. Casado i Rivera, Rivera i Casado, els Zipi i Zape de la ultra-Espanya.

Tribuna

Pius Pujades. Periodista

El senyor Llarena

Una colla de ximpls, són! S'han cregut que poden fer el que vulguin, com si fossin els amos del món. Alemanys, tu. Caps quadrats. Tres jutges de províncies –com si diguéssim, de pagès– fotent-se de tot un Tribunal Suprem espanyol. De Schleswig-Holstein, com si nosaltres fóssim negres de l'Àfrica, tu. Jo, dels belgues m'ho podia creure tot, però dels alemanys n'esperava un altre tracte. Si en té de raó, el senyor Llarena, quan es queixa del mal triangle que li han fet passar. No havíem quedat que tot anava combinat i coordinat? I doncs? Si ell envia una euroordre als tribunals europeus l'han d'atendre. Que què han de fer? Han d'empaquetar el fugitiu Puigdemont i posar-lo a la frontera espanyola. Bé que el varen pescar quan s'escapava cap a Brussel·les. La policia va fer la seva feina. Per què els jutges han fallat? Com poden creure que són ells els que decideixen què i com han de treballar els espanyols? Vergonya! Tanta feina de tanta gent perduda per culpa de tres ximpls que es pensen que Schleswig-Holstein és el melic del món.

Mireu si va costar coordinar totes les branques de l'Estat, començant pel rei predicant des de la trona televisiva fins al darrer número de la Guàrdia Civil en-gabiat al port de Barcelona. Des dels senadors del 155 fins als filòlegs capaços de trobar nous significats a la paraula *violència*. Des de les cúpules dels partits fins a les tertúlies radiofòniques de més audiència. Del darrer soldat de l'exèrcit de terra a les capçaleres dels diaris comprats a cop de subvenció.

ELL MATEIX, EL POBRE SENYOR LLARENA, tantes hores trenant els fils narratius d'uns fets repugnants per acabar bastint el cistell processal que li exigien els del "a por ellos", civils, militars o paisans. S'havia d'inventar informes, imaginar declaracions, suposar trames, oblidar detalls, capgirar imatges... Una feinada! I, ves per on, tres torracollons amb ínfulas ho esguerren tot per fer-se el tifa. Val la pena ser europeus? No en fem prou de ser espanyols? Ens podríem estalviar Schengen, i els rescats bancaris, i els controls del pressupost i moltes altres punyetes que entorpei-

xen la nostra sobirania –per cert, única i indivisible–. El senyor Llarena, davant la infame resposta europea, ha dit que passava d'Europa i de les seves euroordres. Ho retira tot. Ja vindran a bord, ha dit, pensant que algun dia, ves a saber, potser atrapa els fugitius intentant visitar la família. O potser canvien per a bé les coses a Europa i arriba un Gestapo que fa la feina ben feta, com la van fer, anys ha, amb en Companys. El món fa moltes voltes. I ell té raó. Ell i els que pensen com ell. Són patriotes. Ho sacrifiquen tot per la unitat de la pàtria. I pels que la vetllen. I pels que cobren per mantenir-la. I pels que en treuen rendiment. I pels que defensen els que cobren els rendiments. Gent com cal.

ARA PER ARA, ANIRÀ CONTRA ELS REBELS que té a la presó. Pagaran de moment la mala bava que li rosegua les entranyes. Ell és la llei, la justícia –justícia patriòtica, és clar–. Ell és espanyol com déu mana. Se sent, naturalment, salvador de la pàtria. I espera que li ho paguin algun dia, com hi ha món. Però no ho diu.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La crida del Sr. Puigdemont

■ Hi ha qui discrepa de la crida del Sr. Puigdemont i tornen a aparèixer les diferències esquerres-dretes. Crec que és el moment d'anar units per la república prescindint d'ideologies. Si s'aconsegueix, ja hi haurà temps de defensar posicions diferents pel que fa als problemes del dia a dia. No és el moment de discussions partidistes. A les grans manifestacions de setembre, sempre ha quedat molt clar el que vol el poble en aquesta etapa.

ÀNGEL MARCO
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

Assumir la realitat educa, no traumatitza

■ Vivim en temps d'ambigüitats i s'està imposant la imprecisió per tal d'evitar concretar. Es busquen eufemis-

mes i metàfores que evitin una cosa tan normal com dir les coses pel seu nom. No cal ser gaire espavilat per adonar-se que l'origen d'aquesta manera de fer rau en la política, perquè el "xerrar per no dir res" és una de les seves característiques. El tema comença a ser més preocupant quan es tracta de l'àmbit educatiu. No és cap novetat que, ja fa una colla d'anys, la tendència és buscar alternatives que evitin afrontar realitats, els canvis continuats pel que fa als informes i les notes en són un bon exemple. És l'etern debat: qualificar o quantificar? I en qualsevol de les dues alternatives, com fer-ho per daurar la píndola. Des d'una òptica educativa realista, es guanya alguna cosa edulcorant la realitat? Hom pot pensar que és una manera d'evitar traumes, perquè hi ha qui davant del fet d'afrontar, hi veu un trauma potencial.

Particularment considero

que el pitjor trauma és haver viscut en un núvol i aterrar de cop davant de les moltes i variades situacions que ens presenta la vida. La sobreprotecció, a qualsevol edat i en qualsevol de les seves modalitats, per bé que és vulgui camuflar, dificulta el procés de maduració personal, la qual cosa comporta que a la llarga se'n paguin les conseqüències; això sí que és un autèntic trauma.

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Abandonament de les pràctiques del catolicisme

■ Als 77 anys he abandonat les pràctiques de catòlic; als bisbes espanyols els sabrà greu perquè perden una altra creu a la renda. Deia el cardenal Cañizares que és incompatible ser bon cristià i independentista. La Conferència

Episcopal Espanyola es va pronunciar a favor de l'aplicació de l'article 155 sobre Catalunya. Vet aquí com el *nacionalcatolicismo* s'imposa sobre el cristianisme i preval "la Sagrada Unidad de España".

Dia darrere dia comprovem com els mitjans de comunicació de l'Església (per cert, als quals la Conferència Episcopal dedica més diners que a Càritas) defensen els interessos dels més poderosos i ataquen sistemàticament una part molt important de la població catalana sense estalviar calúmnies, insults i burles.

Davant de les diferències que es poden produir entre comunitats, com s'entén que l'Església en lloc de posar pau es dediqui a crear més discrepàncies i odi? Escoltar Herrera a la COPE esdevé una vacuna eficaça contra el cristianisme.

ANTONI SANS
Barcelona

La frase del dia

“Ara que hi ha una demanda de diàleg, al PP i el PDeCAT s’hi imposa l’extremisme”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Entre la impaciència i el cansament

Entre el desig i la nàusea, es diria per posar més sang a la cosa. Gide deia que tot està dit, però com que tot està oblidat tot es pot tornar a dir. El qui recorre tertúlies polítiques, articles d’opinió i fins i tot les notícies mateixes bascula, més cap a una banda o cap a l’altra depèn de qui, entre els paràmetres del títol. No es tracta de ser original –vàcua pretensió en tots els terrenys–, sinó d’aportar una mica de llum.

ALLÒ QUE NO S’HA DIT ha estat perquè no es vol anar a la presó. El mateix sobre allò que no s’ha fet. Torrent i Torra estiren el verb i la mà fins a la línia on si van un pam més enllà seguiran el destí de Forcadell i Puigdemont. El límit és no fer res que els imputin penalment, i aquesta és la victòria dels espanyols. Si tots, fins i tot els espectadors/pacients, en són conscients, la situació sobrepassa el conflicte i pren aires de broma pesada.

PESADA, SÍ, PERÒ DE BROMA POCA. Que la majoria de les mecàniques del país continuïn funcionant amb normalitat havent-hi preses i presos polítics és una aberració social, com a mínim tant com és una monstruositat política el fet d’haver-n’hi, i no exagero els termes. Els podria augmentar, fins i tot. Que la societat catalana estigui permetent una agressió criminal als seus representants lliurement escollits es pot explicar per diverses raons, depèn l’aspecte que es vulgui remarcar: el moral, l’administratiu, l’ètnic, l’històric. En tots, la comunitat que aspira a la identitat pròpia queda molt malparada. Que raons jurídiques d’ordre pràctic aturin el que s’hauria de fer, no només és escandalós: és propi d’imbècils. Una comunitat que abandona la voluntat col·lectiva per por de les conseqüències no es mereix res. Es vol construir un Estat nou per donar sortida al projecte

popular, i s’és incapaç de deixar els presos un cop es té la clau de la gàbia? Això sí que és una humiliació, i se la infligeix la causa catalana mateixa. Com podem exigir respecte si no ens en tenim nousaltres mateixos?

TOT ELS PRESOS POLÍTICS ho són de manera igualment bàrbara sota el paradigma de la política, i encara més sota el personal. El sofriment del qui ha estat injustament –i il·legalment– empresonat és el mateix al marge del càrrec que ocupava. Però hi ha un cas particularment indecent des de l’òptica moral, i insultant des de la política: el de la presidenta del Parlament, engarjolada per haver fet allò que és intrínsecament propi de la seva feina, i lligat directament a la voluntat ciutadana: donar curs a un debat i una votació. Per a què serveix un parlament, si no? Per ballar claqué? Aquest sol fet, en una comunitat nacional civilitzada, hauria de fer caure no només el govern, sinó també el sistema. Però potser fer caure el sistema no és una mesura tan dràstica, almenys si només en cau una part. Al-

“Hi ha un cas particularment indecent des de l’òptica moral, i insultant des de la política: el de la presidenta del Parlament

guns analistes assenyalen que el govern de Madrid –i aquí s’hi inclou la banca, les grans multinacionals i això que amb certa alegria metonímica en diuen l’Íbex 35– se sent en fals i molt incòmode davant l’efecte a Europa dels disbarats i els ridículs internacionals del jutge Llarena i la seva banda d’esbirros, que superen els nyaps dels millors Mortadel·lo i Filemó (o els pitjors). La primera operació de cirurgia estètica –amb força èxit a les Espanyes, i no tant a Catalunya– ha estat substituir Rajoy per Pedro Sánchez, però ja es veu que no n’hi ha prou. Amb tot el dossier arrossegat, deixar caure la monarquia –no caldria empènyer-la gaire, de fet se li van posant crosses perquè no s’ensorri sola– per distreure l’atenció forana, donar una imatge més moderna i menys immobilista d’Espanya, i maquillar i fer més digerible la repressió a Catalunya.

EL CONFLICTE S’HA ACABAT, diuen els espanyols. Sorpren com gent major d’edat raonen com pàrvuls. El conflicte base s’ha acabat quan ha desaparegut ETA? En ple deliri egòtic s’omplen la boca cada cop que l’obren de la necessitat de governar per a tots els catalans. Cap preguntar a l’Arrimadas, a l’Albiol i a l’Iceta: i vostè ho faria? Perquè no veig cap d’aquestes tres persones capacitades per governar “per a tots” els catalans. Què en pensen fer dels dos milions llargs d’independentistes? Comprar-los un gelat i enviar-los a fer un volt? No tenen sentit del ridícul? El que és pitjor: no tenen noció de la realitat? S’ho creuen de debò, això que diuen? Un punt interessant per aprofundir-hi en millor ocasió.

EN L’ÚLTIM ARTICLE vaig dir que la glossa dels fets depassa la capacitat adjectivadora d’aquest cronista. Era un eufemisme pietós; pensava més en la disponibilitat penal.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

La mediocritat

Vivim uns temps de devastació cultural, intel·lectual i política. Hi ha en el nostre món una invasió de mediocritat inconscient exercida amb prepotència. Des de la superioritat dels que es creuen cridats a grans destins rebem cada dia propostes inconsistentes, proclames sense arguments, diatribes ferotgement gratuïtes. L’expressió més palpable de mediocritat la podem trobar en l’exercici anònim de la impunitat superficial i frívola des de les xarxes socials; la utilitat indiscutible de l’eina és pervertida per utilitzacions abusives i sense sentit que campen al seu aire i escampen cugula com si res. És molt probable que cap de nosaltres no escapi a la mediocritat i que, en el conjunt indestruïble de la mitjanja, l’excel·lència estigui reservada a poques ments privilegiades que tenen capacitat d’anàlisi, de reflexió, de síntesi i d’explicació i que hi afegeixen una delicada i sensible intel·ligència emocional, quasi poètica.

Els mediocres conscients superen la seva pròpia mediocritat amb constància, amb insistència, amb esforç i dedicació. Hi ha en canvi la mediocritat exercida des de la inconsciència, des de la supèrbia i l’orgull. Els que creient-se molt savis pontifiquen, desqualifiquen, menystenen o gratuïtament insulten són els que de fet es mouen per una mediocritat pantanosa i enfangada sense cap capacitat d’autocrítica. Saber prendre distància, ampliar el focus i l’angle de visió, sense perdre la noció de la proximitat, de la realitat quotidiana, buscar la realitat tangible, els problemes concrets i encarar-los amb fermesa i claredat és l’antídot contra les realitats virtuals que es volen imposar. Parlo de tot i de res, de tothom i de ningú. Són reflexions d’un diumenge a la tarda que em porten a afirmar una obvietat que perdem de vista: hi ha vida més enllà de Twitter.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Acte pels presos a la plaça Major de Vic

Un conductor boicoteja la plantada de 2.500 creus grogues i en malmet algunes

Diada castellera de Les Santes a Mataró

Tres torres de nou amb folre i manilles dels Capgrossos, dels de Vilafranca i dels Minyons

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Bonvehí vol pactar amb ERC el camí

CAMÍ· El nou líder del PDeCAT buscarà acords amb altres forces per als següents passos cap a l'autodeterminació **CLAM**· Puigdemont, Torra i Mas fan una crida a la unitat dins i fora del partit **'TEMPO'**· Fer República, “al més aviat possible”

Emili Bella
BARCELONA

El nou president del PDeCAT cercarà acords per fer efectiva l'autodeterminació amb altres partits polítics, però sobretot buscarà amb ERC acordar “mínimament els següents passos”. El substitut de Marta Pascal com a president de la formació, David Bonvehí, va fer una crida a la unitat no solament amb altres formacions sinó també de portes endins per anar cap a la Crida Nacional per la República, impulsada pels presidents Carles Puigdemont i Quim Torra, després d'una assemblea sotragada en què Pascal ha fet un pas al costat i la direcció pactada amb el puigdemontisme ha rebut un notori vot de càstig per qüestions de democràcia interna.

Visiblement desbordat –“soc conscient que no tinc la trajectòria ni l'experiència d'Artur Mas, però tinc les mateixes ganes”– i apel·lant al partit perquè

l'ajudi en la nova etapa, Bonvehí va demanar als associats que facin cas a Puigdemont i s'inscriguin al moviment que va presentar dilluns des de l'exili, que té l'aval del cap de files de Junts per Catalunya, Jordi Sánchez, i dels exconsellers Josep Rull (un dels més aplaudits quan va aparèixer una fotografia seva a la pantalla gegant de l'assemblea), Jordi Turull i Quim Forn, tots quatre,

Bonvehí hauria aprovat la llei de transitorietat després de l'1-0

tancats a la presó de Lledoners (Bages). “Es pot ser del PDeCAT i la Crida; encara més: si ets del PDeCAT has de ser de la Crida, participeu-hi”, va encomanar Bonvehí als assistents a la clausura de la primera assemblea del partit.

El nou cap dels antics convergents es planteja treballar acords amb la

CUP, amb Catalunya en Comú-Podem i fins i tot amb el PSC en matèria d'autodeterminació, però és especialment amb ERC amb qui aspira a assolir almenys un mínim pacte sobre com procedir per exercir aquest dret “els anys vidents”. “Deixem de demostrar-nos qui és el més valent de tots nosaltres i comencem a pensar com hem de fer passos endavant”, va exigir.

El PDeCAT surt de l'assemblea amb l'objectiu de fer efectiva la República “al més aviat possible”. Els associats van descartar que fos “de manera immediata”. La diferència entre els partidaris del possibilisme i els de la immediatesa va ser de només nou vots. Ara bé, les bases van abraçar la unilateralitat en el preàmbul dels estatuts, un terme que va caure en el moment fundacional, fa dos anys, perquè el Ministeri de l'Interior negava el registre del partit.

Bonvehí va fer una autocrítica sincera poc habi-

Quim Torra saluant ahir el nou president del PDeCAT ■ JUANMA RAMOS

Les frases

“Hem de trobar espais on pactem mínimament sobre el dret a l'autodeterminació”

David Bonvehí
PRESIDENT DEL PDECAT

“Hem fet el que tocava i aquests dies també, allò que molta gent esperava”

Carles Puigdemont
130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Vindran moments per la llibertat en què necessitarem sacrificis de tots i la cooperació i unitat de tots”

Quim Torra
131È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

tual en política. Conscient del vot de càstig rebut per part de la militància per “no haver fet coses bé”, va admetre ser-ne “col·laborador i víctima” a la vegada. Políticament va fer una defensa aferrissada de les lleis de desconnexió aprovades el 6 i 7 de setembre de l'any passat, per bé que va confessar que, personalment, hauria aprovat la llei de transitorietat després del referèndum. “No em peneixo d'haver liderat l'1-0 com a partit ni les lleis que vam fer per permetre'l”, va reivindicar. Bonvehí va fer un esforç per desmentir que el PDeCAT hagués estat un fre a l'hora de proclamar la República.

“Els dies previs, encara que cada dues hores canviéssim d'opinió, sempre vam estar al costat de Puigdemont”, va deixar anar.

I encara va fer una altra afirmació sorprenent: “Quan vam fer la coalició de Junts per Catalunya, la vam encertar, sense voler, segurament, però la vam encertar, perquè ens va permetre guanyar el 21-D.” Semblava un discurs a porta tancada només per als associats.

Puigdemont, ovacionat a peu dret, va enviar un vídeo per aplaudir la crida a la unitat amb un “hem fet el que tocava”. “El PDeCAT no podia amagar el cap ni arronsar-se d'espatlles”, va

defensar, tot celebrant l'adhesió a la Crida del partit en què milita. “Una de les grans contribucions que van fer CDC i el PDeCAT va ser no inhibir-se de cap responsabilitat i prendre decisions que després han estat determinants per al país”, va reivindicar l'autèntic protagonista de l'assemblea.

El verí de la desunió

A primera fila, Artur Mas, en un volgut discret segon pla abans i durant la celebració de la trobada, va alertar que “el verí de la desunió” podria aconseguir el que no han pogut assolir ni la força bruta de l'Estat espanyol ni l'aplica-

L'APUNT

Qui és que toca la campana?

Jordi Panyella

Tant li fot si es diu Convergència, PDeCAT o Crida per la República, tant li fot que es digui Mas, Pascal o Puigdemont. Els noms no són importants, els partits no són importants, tot plegat són simples esglaons que porten al replà de dalt. Allò que importa no és qui fa les coses, sinó pujar escales. Aquest cap de setmana, Vic ha vist florir 2.500 creus grogues en defensa de la

llibertat dels presos polítics, i darrere d'aquesta acció no hi ha ni l'Assemblea, ni Òmnium, ni cap CDR. Hi ha gent i prou. Gent que creu, gent que vol fer i gent que fa coses. Si no fos per una qüestió d'estil, o de cortesia, ni aquest article hauria d'anar signat perquè quan la campana toca a sometent tampoc cal preguntar-se qui fa brandar el batall. Cal anar-hi i punt.

La nova executiva del PDeCAT, formada per 30 persones, ahir al complet ■ JUANMA RAMOS

Els afins a Pascal retenen la majoria a la nova executiva

■ El manteniment de les incompatibilitats en deixa fora Buch i Calvet ■ Vot de càstig a la falta de transparència

“La raó, ja la tenim, no és una batalla de raons. Però ens falta força”

Artur Mas
129È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“La vostra paciència i coratge i aquest camí pacífic aixequen l'admiració d'Europa i del món sencer”

Alex Salmond
EXPRIMER MINISTRE ESCOCÈS

ció de l'article 155, que és “liquidar” el sobiranisme. El president va fer notar que res del que han intentat les institucions espanyoles ha evitat que es mantingui la majoria independentista al Parlament. Tanmateix, va assenyalar que, malgrat ja tenir guanyada la “batalla de les raons” i dels arguments, al procés li “falta força” per fer efectiva la independència.

En la mateixa línia, el president Torra, que no és militant, amb una imatge de Winston Churchill emergint de la butxaca de l'americana, va advertir que “vindran setmanes de més sacrificis” per “crear

un altre moment” com l'1-O i el que se'n va derivar. “Només junts ens en sortirem”, va reblar.

S'ho escoltava l'ex-primer ministre escocès Alex Salmond, de l'SNP, un partit en qui la Crida s'emmiralla per aglutinar tot el sobiranisme. En un Palau de Congressos entregat a les frases pronunciades en català per part de l'artífex del referèndum escocès del 2014 (“la nostra Clara [Ponsatí]”, “el vostre somni de llibertat, com el meu, mai morirà”), Salmond va constatar que el dret a l'autodeterminació és universal i va lloar la “paciència i el camí de pau” del procés català. ■

Òscar Palau
BARCELONA

El que dissabte al vespre semblava un acord fet entre tots els sectors per pacificar el PDeCAT, arran de la renúncia de la coordinadora general Marta Pascal, encara va haver de remar molt per aconseguir el vistiplau dels associats i cristallitzar ahir amb la solució de consens aprovada de David Bonvehí com a president i Míriam Nogueras com a vicepresidenta. Tots dos encapçalen una executiva de 30 persones, el màxim previst als nous estatuts, en què almenys una dotzena venen dels sectors crítics, més fidels a Puigdemont, com ara els diputats al Congrés Lourdes Ciuró i Toni Postius, però en què els afins a Pascal no sols s'han quedat tots –al final no marxa ningú més de l'antiga direcció–, sinó que retindran la majoria en entrar-hi figures noves com el

La xifra

65,27

per cent va obtenir la candidatura unitària liderada per David Bonvehí, pel 28,9% de la crítica de David Torrents.

diputat i alcalde de Mollet-russa, Marc Solsona, o el vicepresident de la federació barcelonina, Genís Boadella. En tot cas, alguns dels noms se'ls fan seus les dues bandes, amb la qual cosa els crítics també s'han mostrat satisfets perquè consideren que la composició és equilibrada.

S'hi va arribar, això sí, després de dues votacions prèvies que van fer trontollar els plans inicials. D'entrada, el ple de l'assemblea va tombar ahir al matí per 477 vots a 286 l'esmena que havia quedat viva sobre la renovació del quadre

La frase

“L'altra candidatura es presentava amb un únic objectiu, el de les votacions nominals, i això ho comparteixo”

David Bonvehí
PRESIDENT DEL PDECAT

d'incompatibilitats vigent, que diu que els càrrecs amb més rang al govern no poden tenir accés directe als òrgans del partit, tret que abans n'aprovi l'excepcionalitat el consell nacional. I com que els crítics no ho van aconseguir canviar –sí que s'ha incorporat la possibilitat que qui tingui dos càrrecs de menor rang pugui ser a la direcció–, això va fer descavalcar de la nova executiva dos dels artífexs de les converses, i estendards puigdemontistes, els consellers Miquel Buch i Damià Calvet. De fet, el revés va obligar fins i

tot a retardar les votacions en espera que tots els sectors consensuessin de nou una llista, un procés de redisseny fet a corre-cuita en què l'antiga direcció es va veure forta per reclamar i assolir més protagonisme. Això sí, ahir encara no van avançar si es mantindrà Maria Senserrich com a portaveu o serà rellevada.

L'altre factor distorsionador havia sorgit la nit abans, quan en un tens debat a la ponència organitzativa, en què fins i tot hi van haver d'intervenir Bonvehí, Buch i Calvet, un grup d'associats va exigir que les votacions de tots els integrants de la nova junta es fessin per separat, en un exercici de transparència i democràcia participativa. En no acceptar-se l'esmena, el grup va decidir presentar ahir la seva candidatura de 21 persones, encapçalada pel president local de Badalona, David Torrents, sota el nom de Llistes Desbloquejades, i amb un únic punt al programa: dimitir automàticament si guanyaven i convocar una altra votació ahir per poder triar un a un els noms de la direcció.

La llista unitària es va imposar finalment amb el 65% dels vots, pel gairebé 30% d'aquesta segona, tot un èxit tenint en compte que es va improvisar a última hora i eren cares poc conegudes, fet que es va interpretar com un vot de càstig a les negociacions dels sectors, a esquena dels associats. El mateix Bonvehí va admetre que “només” havia assolit el 65%. “Hi ha coses que no les fem bé, hi ha gent que no ha estat d'acord”, apuntava, mentre es mostrava a favor de les votacions nominals. “Però les coses són com són, i han de canviar en el futur perquè mai més ens trobem situacions com les d'aquests dies”, incidia. Amb les set ponències aprovades amb més del 90% dels vots, el president acabava demanant un vot de confiança i cridant a la unitat interna. “Serem una direcció unida, us demano que siguem monolítics”, conclouia. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ANÀLISI

Òscar Palau

Contents... a mitges

La renovada fesomia amb què el PDeCAT surt del cap de setmana no deixa a ningú del tot satisfet, per bé que els dos grans sectors enfrontats han assolit els mínims objectius que s'havien traçat. Els uns mantenen un cert control del partit i l'aspiració d'enfortir-ne la identitat en el futur; els altres entren amb força a la dirrecció i s'asseguren la qüestió clau: el canvi de rumb vers la integració amb la Crida. Ningú per ara ha pres mal de debò, tret és clar de la sacrificada coordinadora general, Marta Pascal.

Després de mesos de gestació d'una alternativa, i que la gens casual presentació de dilluns de la Crida Nacional deixés clar que Puigdemont volia forçar-hi un procés de confluència del seu partit –fet que passava per cobrar-se el cap de Pascal–, l'embrió de l'acord es posava dijous en una reunió a la presó amb els líders espirituals reals del PDeCAT, els exconsellers Turull i Rull. Allà d'entrada es planteja el nom del crític Joan Ramon Casals, alcalde de Molins de Rei, com a líder, però com que té el rebuig de la direcció s'acaba arribant al pacte de Lledoners, que promocionava el número 2, David Bonvehí, a la presidència –un home de Pascal que alhora té el vistiplau de Puigdemont, que hi havia mantingut una gran relació quan eren diputats durant la presidència de Mas i a qui ja havia volgut situar en el lideratge fa dos anys–, situava a la vicepresidència la crítica Míriam Nogueras, ampliava l'executiva per encabir-hi tots els sectors i creava una comissió específica, que ahir es va votar per pràctica unanimitat, formada pels exconsellers a la presó i l'exili per pilotar l'acoblament cap a la Crida. És clar que aquell acord també preveia que aquesta fos de 16 persones, i agafés el comandament real a l'executiva.

Puigdemont guanya pes al partit ■ J.R.

Pascal, en tot cas, mai va donar el vistiplau a aquest pacte. De fet, ella no va ser a la reunió i hi va enviar algú que ni tan sols era del seu entorn –l'exmembre de la direcció de CDC Francesc Sánchez–, un gest amb què volia deixar clar que no l'autoritzava a donar per bona cap solució. La coordinadora va anar l'endemà al matí a Lledoners per parlar amb Rull, qui va ser el seu gran valedor fa dos anys, i fer una contraproposta en què mantenia el tàndem Bonvehí-Nogueras però ella quedava com a secretària general. Una opció que Rull no veia malament, però que va topar amb el veto taxatiu de Puigdemont, que havia posat del tot la creu a Pascal quan el va desautoritzar i el PDeCAT va votar a favor de la moció de censura a Rajoy, ja que l'expresident entenia que amb el PP al poder era més fàcil mantenir l'estratègia de confrontació amb l'Estat. Per si hi havia dubtes, la divisió dimecres al Parlament, on els diputats del PDeCAT eren partidaris de vo-

tar amb ERC per la suspensió a Puigdemont, acabava de donar l'estocada.

Pascal, que està dolguda perquè fa setmanes que no ha pogut parlar directament amb ell, reconeix tanmateix el seu lideratge i accepta que la confluència amb la Crida és irreversible. Amb el seu veto, entendria que el problema era ella, però abans de plegar va voler prendre el pols a l'assemblea i negociar que la seva direcció es quedés. A més, a la mateixa esmena que marca el camí del PDeCAT cap a la Crida hi introduïa un tercer punt: que sigui quina sigui la integració pactada, l'hagi de votar tota la militància.

Just aprovat això, Pascal anunciava que plegava, i renunciava també a seguir a l'executiva, fet que automàticament en feia saltar Casals, que segons el pacte de Lledoners no podia quedar-se amb més estatus que ella. I és que, igual que la direcció va assumir que havia de pactar perquè el lideratge de Puigdemont és inqüestionable per a les bases, els crítics tampoc van voler forçar la situació presentant una llista alternativa, que ja tenien a punt si no hi havia acord, per descavalcar l'antiga direcció, perquè tampoc estaven segurs de tenir prou força per imposar tots els seus criteris a les bases, com ahir va quedar demostrat. A més, fent això abocaven el partit a un risc d'escissió evident.

Pascal tindrà feina ara per convèncer els sectors més afins, sobretot un pujolisme que no ha marxat mai del tot, que no estripin el carnet i facin pinya. En tot cas, s'auguren temps de convivència difícil, perquè la direcció es partirà entre els que voldran reforçar el PDeCAT i els que el voldran dissoldre en la marca electoral de la Crida. Serà el proper gran debat. Veurem si les ferides han quedat tancades, o es reobren quan el procés avanci. ■

La plaça Major de Vic la nit de dissabte a diumenge amb les creus omplint la gran esplanada ■ TWITTER

Apadrinen 700 creus per la llibertat a Vic

Espectacular acció per reivindicar l'alliberament dels presos polítics

Redacció
VIC

2.500 creus de color groc han estat plantades aquest cap de setmana, des de dissabte a la tarda i fins ahir a les 8 del vespre, a la plaça Major de Vic. Es tracta d'un nou acte per reivindicar la llibertat dels presos que va acabar ahir amb l'apadrinament de 700 creus de persones que en van voler pagar la voluntat amb afany de recollir diners per la caixa de solidaritat amb els presos.

El grup organitzant no està vinculat a cap moviment conegut, ni a l'ANC, ni a Òmnium, ni a cap CDR, "senzillament, som

un grup de persones que amb les nostres accions volem demostrar als polítics que si ells no fan el que han de fer ho farem nosaltres", va explicar a aquest diari un dels participants en l'acció. La macroplantada de creus ha suposat dos mesos de feina, la implicació de 400 persones, la tramitació d'una assegurança i el permís municipal corresponent.

Contrari a la presència de les creus, un home es va presentar ahir al matí a la plaça amb el seu cotxe i hi va circular per damunt, a tota velocitat, posant en risc la seguretat de les persones. La policia l'està buscant per sancionar-lo. ■

JG PISCINES
Experts en la química de l'aigua

93 762 57 34

C/ Garbí, 278 (ctra. N-II)
Av. Tarongers, 19 (local)

08397 PINEDA DE MAR (Barcelona)

www.piscinasjg.com - info@piscinasjg.com

CONSTRUCCIÓ
MANTENIMENT (particulars i comunitats)
AUTOMATITZACIÓ
REHABILITACIÓ INTEGRAL
REVISIONS PERIÒDIQUES

ASSESSORAMENT TÈCNIC I QUÍMIC
ANALÍTiques COMPLETES
RECUPERACIÓ D'AIGÜES VERDES
POSADES A PUNT
NETEGES PUNTUALS

VENDA DE PRODUCTES I ACCESSORIS
TOTA MENA DE RECANVIS
CLORACIÓ SALINA
DOSIFICACIÓ AUTOMÀTICA
SERVEI TÈCNIC PROFESSIONAL